

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Núm. 10

Dissabte, 13 de gener del 1979

Preu: 25 ptes.

EDITORIAL

ANIREM D'ESTRENA!

S'han convocat eleccions. Dintre d'un mateix paquet hi ha les generals i les municipals. I amb aquest ordre. El senyor Suárez ha guanyat, o almenys s'ha sortit amb la seva. Però, renoi quin paquet!

Les eleccions generals ja sabem com van. En tenim experiència. Tornaran a fer mítings, enganxades de cartells i pintades a tort i a dret. Les màquines de notícies no pararan. La televisió hi posarà cullerada. Ningú no es barallarà i després de votar tornarem a tenir diputats i senadors. Ah! i no ens delixsim els pactes polítics. Abans de passar per les urnes en diuen coalicions electorals. Els de després són més solemnes i els etiqueten, com el Pacte de la Moncloa.

A les municipals, en canvi, estrenarem un vestit nou. No hi haurà paracs com a les generals. Sí, ja sabem que tant la roba, com el sastre i la màquina de cosir, són de Madrid. Amb això no hi podem fer res. Han tingut cura que l'Estatut no arribés a temps. Les mides també són de Madrid. Pot ésser que aquest vestit nou ens vagi gros o una mica esquifit. Però, almenys, no ens anirà encarcerat. Perquè sense cap dubte serà democràtic. Per primera vegada després de molts anys a Granollers podem votar els nostres consellers. Anirem d'estrena. Ara sí que, en propietat, els podem anomenar democràtics.

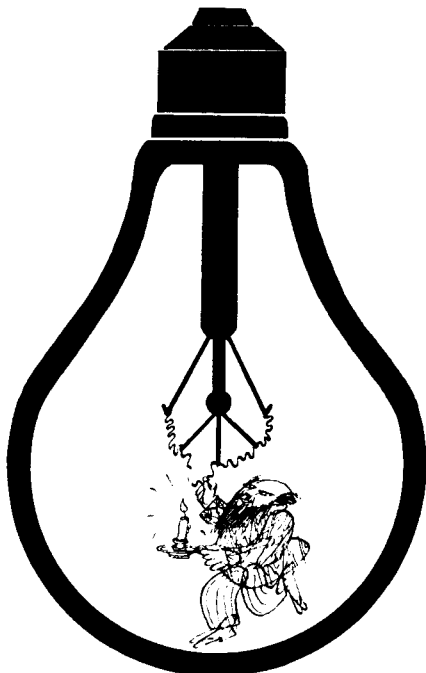
¿Hi haurà algú que gosarà presentar-se amb el vestit vell del dictador? Caldrà olorar-los de prop per veure si encara fan olor de naftalina. Aquell tuf tan desagradable que té la roba vella i gastada.

El vestit nou no serà perfecte, però molts el voldran. Caldrà desconfiar dels canvis de jaqueta, dels travestis

—per fins que siguin— i, àdhuc, dels «streap-tease» públics per a aconseguir-lo. La democràcia mereix un respecte. Tothom desitja l'estrena i ben segur que ens vindrà de nou.

Els partits estan treballant fi i de valent. De moment en el silenci. Ens tenen a l'espectativa de les candidatures. Aviat es trencarà el glaç i sabrem projectes i llistes. Estem tranquils. Ben segur que, surti qui surti, guanyi qui guanyi, s'instaurarà la democràcia en el nostre municipi. El poder tornarà a anar del poble a unes persones i aquestes ens representaran.

Des d'aquí voldriem avançar-vos el nostre desig de donar-vos una informació el més correcta que puguem. Creiem que no és un temps de caça. No s'aixeca cap veda. Es tracta d'una cosa molt més seriosa. Estrenar la democràcia a casa nostra.



Encara a les fosques

Esports

Tots a la una

Els Partits Polítics locals, estan afinant les seves estratègies davant les properes Eleccions Municipals, l'Esport, no queda apartat de les promeses que faran en la seva campanya electoral, ja en diferents ocasions, en aquesta columna, hem comentat la necessitat d'un programa vàlid i definit, però, un dels problemes que deuen tenir, és que algun d'aquests partits, no en tenen de programa, és més, en aquests darrers anys, quan estaven a la clandestinitat, eren contraris a l'Esport, l'esport oficial s'enten, per això no es d'estranyar que ara entre tots cerquin una solució de conjunt.

El primer pas, fou la I Marxa Popular, el resultat els obrí l'ull, veuen que no es poden presentar amb les mans buides davant l'electorat, el segon pas, sembla ser que serà cercar una alternativa esportiva municipal conjunta.

Aquesta alternativa, podria oferir-nos agradables sorpreses, almenys és el que n'esperem. Un treball en conjunt sempre té els seus avantatges, almenys els que vinguin després, no caldrà que refusin el treball fet per la competència, tots a fora i tornar a començar, també podria oferir-nos en alguna de desagradable, com podria ésser no aprofitar la part vàlida de l'estructura existent.

En fi, un temps d'espera i totes aquestes incògnites, s'aniran aclarint, procurarem estar informats, per anar informant-les a mesura que es produeixin esdeveniments.

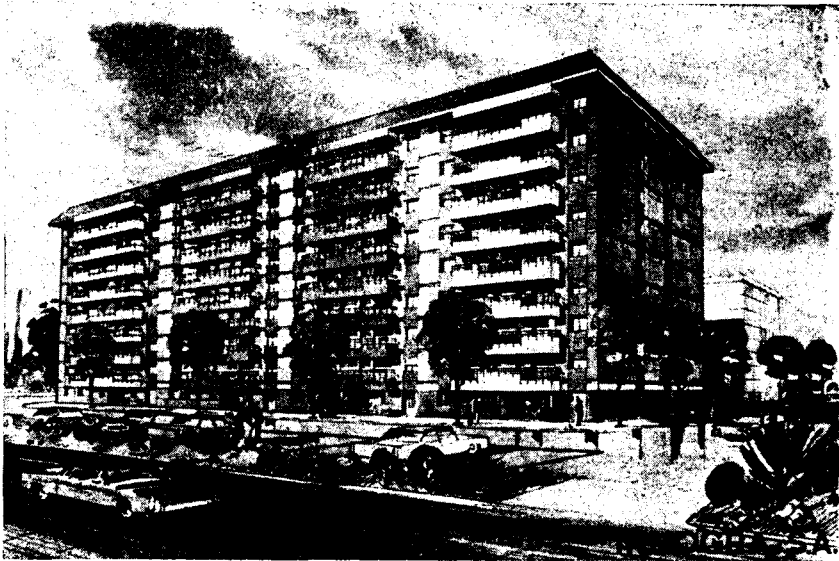
J. Comas

Darreres notícies

Noms alcaldables

Al tancar l'edició encara no hem rebut cap comunicat dels partits polítics locals notificant els alcaldables.

Fent-nos ressó dels rumors que circulen de boca en boca podem facilitar els següents noms: Per part del PSUC, Vicenç Rochina; per CDC, Oriol Montaña; per UCD un tal Ventura i pel PSC el nom que circulava era el de Josep Verde Aldea, encara que sembla no es confirmarà.

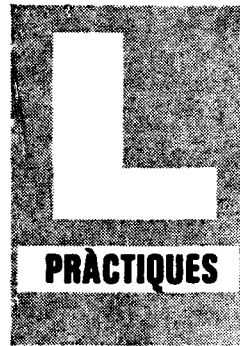


- «Sóc propietari d'un magnífic pis»
- «Tinc grans facilitats de pagament»
- «El meu pis té tot el que necessito»

Vostè també pot dir el mateix.
Aprofiti's de la nostra experiència,
doncs construïm pensant en vostè.
Comprobi el que diuen els nostres clients
i vostè també serà
la nostra millor publicitat

INMOGRA, S.A.

Girona, 17, 1.º - Tel. 870 19 91 - GRANOLLERS



som
**Auto-Escola
CANO**
aviat ens coneixerà per
**Auto-Escola
SCALEXTRIC**

locals climatitzats · sala de biblioteca ·
bar · música ambiental · sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passeig de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

even

FORJATS - CERÀMIQUES - SANITARI

Exposició i Oficines:

Roger de Flor, 47, 49 i 51 baixos
Tel. 870 44 58/62 - GRANOLLERS

Batlle
MATARÓ - GRANOLLERS

- * Tot per la fotografia
- * Preus de professional
- * Assortit de discos i cassettes
- * Equips alta fidelitat

CANAL

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560

Doble condició

En la nostra doble condició de col·laboradors de PLAÇA GRAN i d'implícats en el projecte de «Revista de Granollers», a què es referia el número de Nadal d'aquest setmanari, voldriem fer arribar als lectors unes consideracions.

No volem pas fer cap anàlisi del fet ni tampoc de l'exposició que en fa l'articulista, però sí aclarir que no es tractava d'una qüestió entre l'Ajuntament i el Centre d'Estudis. «Revista de Granollers» fou una iniciativa de la Junta Directiva de l'Associació Cultural, que fou avortada —així ho escrivíu, i amb propietat— per l'Autoritat. La Corporació Municipal no hi tingué res a veure com a tal, i, probablement, la immensa majoria dels seus membres no estaven al corrent de la situació.

La comparança amb una partida d'escacs —periodísticament, efectista—, amb peces blanques i negres, i amb cites i al·lusions personals, no ens sembla gaire escaient.

Per a nosaltres, no hi ha d'haver cap divisió de granollerins aliniats en dos bàndols, com les peces d'un tauler d'escacs, disposats a lliurar una batalla. Hi ha un passat que assumim entre tots, en el qual hi havia una gran peça negra que ho condicionava tot, i que era el mateix sistema.

Així ho hem entès sempre, i creiem que la partida important, que tots els ciutadans hauríem de jugar, és la de construir el futur sense mesquineses, ni rancors, ni discòrdies.

Precisament, PLAÇA GRAN pot ésser un bon vehicle de diàleg i convivència entre tots, rigorosa en els fets, respectuosa i cordial amb tothom, comprensiva amb els defectes de les persones, i enamorada de les seves virtuts.

Amicalment,

Ramon Munné,
Oriol Montaña i
Pere Canal.

Una nota oblidada ?

Distingit senyor:

En la "Bústia" de "PLAÇA GRAN" del dia 5 darrer, amb el títol "La Unió Liberal puntualitzada", es diu: "Després de quaranta anys és, aquesta, la primera, vegada que es parla públicament i en lletres de motlle..." referint-se a la societat La Unió Liberal.

Solsament voldria fer constar que —si més no— a "LA VANGUARDIA" del dimarts 7 de març del 1978 hi ha publicada la nota informativa: La «Unió Liberal» quiere recuperar su patrimonio.

Ben atentament.

FERRAN SALAMERO i COLOMINA

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevosti
Redacció: Arian Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.

Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canal, Carme Garrell, Ramon Munné, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Esteve Sarroca, Martí Suñol.

Corrector: Jaume Camp

Administració: Montserrat Ponsa

Imprimeix: Gràfiques Garrell

La Cavalcada dels Reis d'Orient

Com cada any, arribaren puntualment els Reis d'Orient a la nostra ciutat que, acompanyats dels seus patges van recórrer diferents carrers amb una aparatosa cavalcada que portà l'esglai a la gent menuda, que tot i el vespre d'hivern van sortir a saludar-los. A la Porxada, la Coral Infantil dels Amics de la Unió, sota la direcció de Josep Marqués, van obsequiar a Gaspar, Melcior i Baltasar, amb unes cançons adients a la Diada, i aquests reis màgics van obsequiar a petits i grans amb llatinades.

A la barriada de La Torreta, també hi varen anar i desfilaren a dalt de cavalls, repartint les joguines per les cases del veïnat.

Ha mort un granollerí

El passat dia 6, morí cristianament a l'edat de 68 anys, En Lluís Bosch i Farràs, un granollerí de solera que molt anys enrera continuà el treball de ferrer de la família que era coneguda pels ferrers de la Plaça de la Corona. En Bosch, fou emprenedor i modernitzà el seu taller per a dedicar-se a subministrar eines agrícoles, acenseguent captar-se moltes amistats, prova fou l'acte de l'enterrament que fou molt nombrosa l'assistència dels granollerins i vallesans.

Rebin els seus familiars el nostre més sentit condol.

Bona notícia d'Art

L'exposició del pintor Carmelo Ybargüen-goitia, ha estat prorrogada una setmana més, a petició de professors de col·legis de la ciutat. Serà clausurada, demà dia 14, a la Sala d'Exposicions de la Caixa d'Estalvis Laietana.

Felicitem a l'artista per haver aconseguit aquesta distinció que no es dona gaire amb les exposicions d'art.

La festa de Sant Julià de Palou

Els veïns de la barriada han celebrat la seva Festa Major que s'escau en la diada de Sant Julià, per cert que els organitzadors que han estat l'Agrupació de Pares de Família i Grup Sardanista i Esplai, van oferir una sèrie d'actes molt populars.

La diada de Reis tingué lloc una cantada de cançons i l'entrega de les distincions als millors pessebres i una ballada de sardanes a càrrec de la cobla Genisenca.

El diumenge, dia 7, va celebrar-se el III Concurs de Pintura Ràpida, que va resultar un èxit, ja que van participar-hi 56 artistes que amb entusiasme van realitzar la seva obra tot i el mal dia que va fer, que eren 3 d'Esparguera, 2 de Sant Feliu del Llobregat, 13 de Barcelona, 7 de Sabadell, 2 de Badalona 9 de Manresa, 2 de Sant Feliu de Codenes, 2 de Masnou, 1 de L'Hospitalet, 1 de Sant Joan d'Espí i 14 de Granollers.

Els premis foren concedits: Pintura a Ernest Descals, de Manresa, a Valentí Sanza de Manresa i a Joan Vila-Arimany, de Sabadell, i d'Aquarella a Joan Planell, de Manresa.

Els premis foren dotats per: el primer per l'Ajuntament de Granollers, 15.000 pessetes, el segon per la Caixa d'Estalvis de Sabadell de 10.000 pessetes i el tercer pel Banc de Granada de 5.000 pessetes, i l'especial d'Aquarella per l'Hostal del Vallès, de Palou, de 5.000 pessetes, a més als guanyadors els

Campanya per la defensa del Patrimoni Natural

A l'Agrupació Excursionista estan a la disposició dels granollerins, unes Butlletes de l'actoeal campanya que està portant a terme el Centre Excursionista de Catalunya amb la col·laboració del DEPNA, per a denunciar l'atemptat paisatgístic o contra el medi del nostre país.

Un granollerí a la Fundació Miró

Al Centre d'Estudis d'Art Contemporani de la Fundació Joan Miró, situat al Parc de Montjuïc, en les sessions de «Diumenges per als infants» d'aquest mes de gener hi actua el granollerí Pep Bou que presenta l'espectacle Pa de ral.

Aquestes sessions tenen lloc a les 11'30 i a la 1 de cada diumenge.

Cursets d'esquí a La Molina

Tenint en compte les últimes nevades, el proper dia 13 de gener començaran a La Molina els CURSETS D'ESQUÍ que des de fa ja anys es celebren en aquestes diades.

Per a informació, dirigiu-vos a l'Agrupació Excursionista Granollers, els dimecres i els divendres, de 10 a 11 de la nit, Generalísim, 62, baixos, o bé a Sastre Generalísim, 5, senyoreta Belia.

Afeccionats a la neu no deixeu passar aquesta oportunitat per aprendre a esquiar!

El Dr. Farré i Sostres al Centre d'Estudis

A la sessió corresponent al mes de gener del Centre d'Estudis de l'Associació Cultural el proper dilluns, dia 15, a un quart d'onze de la nit, a la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa, el metge Julià Farré i Sostres presentarà la ponència: La veu, la parla i la personalitat humana.

fou entregada una placa commemorativa, donatiu de la Casa Sastre.

Les obres estaran exposades fins el 21 de gener tots els dies festius d'11 a 1 del matí i de 5 a 7 de la tarda.

El jurat qualificador estava format pels coneguts artistes granollerins Josep Algueró, Donat Puig i Jordi Gendra, i actuà de Secretari Josep Torrents i Tintó.

A les 12 va celebrar-se una missa solemne oficiada per Mossèn Anton i seguidament la Massa Coral Amics de la Unió, va interpretar un concert pels fidels que omplenaven l'església, que a la sortida foren obsequiats amb un vermut de germanor.

A la tarda, també a l'església, l'Orfeó Badaloní, format per 52 veus, predominant la joventut, va interpretar un bon Concert, prova fou que al final i fora del programa de Cançons d'arreu del món i Cançons de Nadal, davant de l'entusiasme del públic van oferir-nos «Canción de Navidad» i «L'orquestra». Hem de remarcar la intervenció dels bons solistes i l'excel·lent direcció d'Esther Martells.

Felicitem aquests cantaires badalonins que van delectar-nos amb les seves interpretacions, només desitjaríem que a la nostra ciutat tinguéssim una agrupació musical com aquesta que honora a la ciutat de Badalona.



ESQUIS
GUANTS
BOTES
ULLERES
ANORAKS...

Tot el que cal pels Esports d'Hivern
ho trobareu a:

Esports SASTRE

Plaça Perpinyà, 15 - Telèfon 870 54 50

GRANOLLERS

Gestoria
GARCIA

Assessoria fiscal i contable
Declaracions de renda

CARRER GIRONA, 52, 1 - TEL. 870 04 92 - 870 22 11
CARRER A. VIÑAMATA, 3 - TEL. 870 13 79

GRANOLLERS

La solució al
PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

(B.O.E. N.º 240 7-10-74. DECRET LLEI 12 1973 DE 30-11-73)



Una solució STANDARD
per a cada necessitat



LIBRERIA CARBÓ

CLAVÉ, 36 - GRANOLLERS - TEL. 870 04 32

Anècdotes i Xafarderies

● «Carrer Gran» és el nom d'una revista quinzenal. Apareixerà al barceloní barri de Gràcia. El seu nom ens cau simpàtic. La informació cal trobar-la als carrers i a les places.

● Un botiguer del carrer «Generalísimo» va acabar el paper t'mbrat. Ara, el previsor botiguer embolica amb el típic paper d'emballar, sense lletres, en espera que canviïn el nom del carrer.

● A l'Ajuntament de Granollers perden Escriptures. Així ens ho ha fet saber un sofert veí amb el que havien contractat la compra-venda d'un bosc de la banda dreta del riu Congost, que havia de destinar-se a espai verd. Ep! si algú les troba que ens faci un toc d'atenció.

● Accions del Banc de Granollers. Hem vist una acció numerada i signada del que fou el nostre banc local. Porta la data de 1 de gener de 1920. Constitueix un document realment històric. Ens alegrem de l'existència d'aquest títol.

● Un banc penja pancartes. Ens han sorprès aquells cartells aguantats al vol sense altre text que el nom de l'entitat. És un nou tipus de publ.citat?

Bústia

Petit detall que no m'agrada

Benvolgut:

En rebre el primer número d'aquest setmanari vàreig tenir una gran satisfacció, perquè em va semblar que omplia un buit dins de la nostra ciutat, i els encarregats d'ell em mereixien, i em mereixen, confiança per dur-lo a bon terme. Vagi doncs la meua felicitació. Però...

Sense creure'm capaç de donar lliçons, ni pretendre-ho, us voldria manifestar un, potser petit, detall que no m'agrada: En parlar de les deficiències, i n'hi ha tantes, de les coses de la nostra ciutat, el sot, per exemple, ho feu sempre amb un to del tot irònic. No fóra molt millor procurar saber què passa, i intentar ajudar a solucionar-ho? No deu ésser gens fàcil, però potser entre tots...

No tinc interès que aquesta carta es publiqui, però si ho creguessiu convenient tampoc no em molestaria.

Maneu i disposeu d'en

Pere Illa

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONVINGUDES, DE TAQUIGRAFIA I MECANOGRAFIA

ES DONEN CLASSES PARTICULARS A TOTA PERSONA QUE VULGUI INICIAR-SE EN FRANCES I ANGLÈS.

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONVINGUDES, PER A PERSONES QUE VULGUIN APRENDRE ESCRIURE BE EL CATALA

TRUQUIN AL TEL. 870 05 86 (DE 7 A 10 DEL VESPRE)

Comentaris d'urgència

Partits i coalicions electorals

Quan aquestes ratlles arribin al lector, estarà a punt de vèncer el termini per tal de formar coalicions electorals, amb la qual cosa quedarà configurat el panorama de les properes eleccions legislatives.

Des d'ara ja sembla segur que hi hauran unes opcions clares i ben definides, força coherents, constituïdes per aquelles formacions que resultaren relativament majoritàries en les eleccions del 15 de juny: l'«Alianza Popular», que a casa nostra pot adoptar un nom tan suggestiu com és el de «Catalunya democràtica»; la «Unión del Centro Democrático», que amb el reforç de la U.C.C. i l'Anton Cañellas adoptarà el nom de «Centristes de Catalunya», malgrat que, com sabem, la direcció del Partit és a Madrid; Convergència Democràtica de Catalunya en coalició amb Unió Democràtica, l'històric partit dels demòcrata-cristians catalans; els Socialistes del P.S.C.-P.S.O.E.; i els comunistes del P.S.U.C.

Apareixeran, també, altres coalicions per tal de completar el ventall d'opcions fins a tots els extrems, o bé matissar alguna de les ja expressades, amb el perill, sempre, de produir una dispersió de vots que faci més difícil la consolidació de la democràcia. És clar que la democràcia exigeix un respecte a totes les opcions i que tot-hom tingui dret a formar els partits i coalicions que estimi més convenientes. Però cal no oblidar que la nostra democràcia és tendra i feble i ens demana a tots, per tal que pugui créixer forta i vigorosa, sacrificis i renúncies a favor de plantejaments viables i conciliadors, que possibilitin la solució dels problemes concrets que sofren avui els ciutadans del nostre país. És hora de baixar de les grans definicions a les realitats de la vida de cada dia. Hora de garantir un futur de país ben administrat. La política no es cap joguina ni cap activitat frívola, sinó un treball esforçat d'assumpció de la situació real del poble de Catalunya. És, per tant, —o hauria d'ésser— l'hora del rigor i la serietat. I, sobretot, l'hora de la claredat.

C. U.

Retalls del Butlletí Oficial de la Província

CONVENIS I RESOLUCIONS

15 desembre — Resolució de la Direcció General de Trabajo per la que se homologa el Convenio Colectivo de Trabajo, de ámbito nacional, de la Industria Textil de Género de Punto, Calcetería y Medias.

16 desembre — Resolució de la Direcció General de Trabajo per al que se homologa el Convenio Colectivo de trabajo, de ámbito nacional, de la Industria Textil de Proceso Lanero.

Resolució de la Direcció General de Trabajo per la que se dicta Laudo Arbitral Obligatorio de ámbito interprovincial para el Sector Industrial de Conservas Vegetales.

Resolució per la que se homologa el acuerdo de Convenio Colectivo Sindical de Trabajo del sector Almacenistas de Patatas.

18 desembre — Resolució de la Direcció General de Trabajo per la que se homologa el Convenio Colectivo de Trabajo de ámbito nacional, de la Industria Textil de Proceso Algodonero.

23 desembre — Convenio Colectivo Sindical, Sector Provincial de Garages, Aparcamientos y Servicio de Lavado y Engrase.

25 desembre — Resolució per la que se homologa el acuerdo de Convenio Colectivo Sindical de Trabajo del Sector de Autotaxis.

2 gener — Resolució per la que se homologa el acuerdo de Convenio Colectivo Sindical de Trabajo del Sector de Perfumería.

ADMINISTRACION MUNICIPAL

22 desembre - MONTORNÈS DEL VALLÈS
Aprobado inicialmente por el Ayuntamiento de mi presidencia el proyecto de la segunda modificación de elementos no sustanciales al Plan Parcial de Ordenación Urbana «Polígono Vallesano»...

25 desembre - LA GARRIGA

Se pone en general conocimiento que el Ayuntamiento pleno con fecha 5 de diciembre en curso adoptó el siguiente acuerdo: «De conformidad con las recomendaciones señaladas por la Comisión Provincial de Urbanismo de Barcelona... en la zona de la ronda Navarra, según establece el art. 49 de la vigente Ley del Suelo, se acordó suspensión de licencias...

25 desembre - GRANOLLERS

El Ayuntamiento pleno, en sesión ordinaria

celebrada el día 30 de noviembre pasado, acordó aprobar inicialmente el proyecto de urbanización de las calles García Morato, Pío XII, Menéndez Pelayo y calzada Este del paseo Fluvial.

3 gener - L'AMETLLA DEL VALLÈS

Se hace saber que el Tribunal que habrá de calificar las pruebas selectivas convocadas para proveer en propiedad una plaza de Aparejador... y para el caso de formularse reclamación, se fija el día 2 de febrero de 1979...

Se hace saber... una plaza de Ingeniero Industrial... y para el caso... 9 de febrero 1979. Se hace saber... una plaza de Arquitecto Municipal... y para el caso... 26 de enero de 1979.



Lluís Font i Farràs

morí el dia 6 de gener,
a l'edat de 68 anys

Els seus familiars us ho fan saber i us conviden a pregar per ell, el dimarts dia 16, a dos quarts de nou del vespre, a la Missa que es celebrarà a l'església de Sant Esteve, en sufragi de la seva ànima

Granollers, gener del 1979

50 anys de l'Agrupació Excursionista de Granollers

Deuria ésser l'any 1927 que uns quants joves de 18 a 20 anys moguts per l'afany de fer quelcom positiu de distracció juvenívola, que no fos només «anar al ball» com era costum aleshores, ideàrem de formar una entitat que difongués i encarrilés els nostres anans.

Així en una excursió a Tagamanent la Calma i Vilamajor, dinàrem al turó El Sui a 1322 m., sobre el mar, damunt la plana vallesana i després d'un discurs de l'Octavi Tapies acordàrem fundar una entitat excursionista. En plena dictadura de Primo de Rivera, la constitució oficial no fou fàcil: declaracions aclaratòries de les nostres finalitats davant la Guardia Civil per part del que sotasigna i al cap de moltes vicissituds l'Agrupació Excursionista fou aprovada l'any 1928.

L'experiència muntanyenca i societària era nul·la en tots nosaltres però l'entusiasme ens feu superar i millorar les nostres deficiències. Orientàrem la nostra entitat no solament a l'aspecte esportiu sinó també a l'estudi, potser perquè no en teníem gaire. L'arqueologia, la història, la geografia amb la contemplació del paisatge, dirigiren els nostres primers passos, vinculats fonamentalment a la nostra comarca. L'ajuda de diferents entitats barcelonines, i algunes personalitats, com és ara Alexandre Pinyol, ajudaren a madurar un xic les nostres inquietuds. Conferències de gent vinguda de fora i de casa amb en Joan Montllor de Sabadell, un curs de geografia d'en Pau Vila, un altre d'història de l'Art del malaguanyat Marian Lassús, etc., impulsaren els propòsits primers.

S'ampiiaren aviat els nostres horitzons vers el Pirineu pròxim, cresqueren els adeptes als Esports de Neu, i s'obrí el camí vers l'Atletisme dintre el qual excehí extraordinàriament el dissortat llançador de pes, Salvador Aranda.

Mentrestant el novembre-desembre del 1931 sortia el nostre primer Butlletí amb unes lletres i un escut a la coberta, dibuixats pel dilecte amic Francesc Serra. Molt celebrat de bell antuvi a les entitats barcelonines el butlletí tingué una projecció cultural i excursionista verament notable pel seu temps, car durades del 1931 fins al juliol del 1936.

El gran terrabastall de la guerra enderrocà tots els nostres propòsits. En Josep Font i de Falgàs salvà a casa seva algunes de les nostres petites col·leccions, entre les quals l'àmfora romana descoberta a can Collet d'El Coll i reenganxada pel soci Antoni Cumella amb la perícia que ja no cal indicar (àmfora que teòricament almenys, es troba en dipòsit al Museu de Granollers).

Si la guerra fou una ensulsiada per l'entitat, com en tantes altres coses, la postguerra immediata fou una catàstrofe. Ens deixaren continuar les activitats merament excursionistes però no d'altres que hagueren de passar de dret a la joventut del «Movimiento», malgrat les gestions promogudes per a poder continuar-les a casa. El company Torruella, president, salvà com pogué aqueix període fins que es traslladà a Barcelona. Un cert rejoeniment ens portà la presidència de l'Antoni Jonch que junt amb en Josep Estrada revifaren una «Circular para los socios» (única cosa que es podia editar) en la qual en les seves planes s'hi troben notes molt interessants per la geografia, la història i l'arqueologia de la comarca.

Segueix més endavant un període de poca activitat, portat en gran part per l'aspecte general de la població, en les quals el més important són segurament els campionats comarcals d'esquí i algunes llargues excursions a la zona pirinenca. Però poc a poc la nova joventut es proposa noves fites esportives i creix altra vegada l'activitat excursionista i hi neix l'espeleologia i l'escalada. L'actual president Francesc Sastre si no ho ha provocat, hi ha ajudat en gran manera. En l'actualitat els socis han assolit el nombre de set-cents i les activitats coronades per l'excursió a Groenlàndia en són una mostra prou clara.

Durant gran part de l'any 1978 s'han succeït els actes commemoratius del Cinquantenari. En tots ells s'hi han fet ressaltar el sentit esportiu, estudiós i cultural de l'entitat, que no s'ha perdut a través de 50 anys. Ha seguit en tot això una tradició catalana que ha continuat a través de velles entitats centenàries o quasi. Com digué l'alcalde de la ciutat, en la sessió de cloenda de les festes, l'excursionisme dona, un caràcter especial als seus practicants, molt diferent del dels altres esports.

I acabarem citant uns paràgrafs d'una publicació recent: «Això és el que hem aconseguit a través del cinquantenari: d'una planta feble en els primers temps, fer-la créixer esponerosament i arribar a la vigoria actual, malgrat els alts i baixos que en 50 anys de la nostra història, les nostres coses han hagut de sofrir. I ací estem encara, fèrms, tensos, erectes, preparats per a prosseguir les nostres tasques, cadascú en les seves especialitats, a fi que el nom de la nostra Agrupació, l'esperit de l'excursionisme i de Catalunya trobi a Granollers la continuïtat que creiem que és necessària i es mereix».

Salvador Llobet

L'home i

Cada animal té un lloc racional per viure, segons el disseny que millor li escau. Busca un entorn adient i allunya els amuntegaments, aital de poder viure el millor possible. L'home, contràriament, ha deixat el camp i, posseït d'un creacionisme malaltís, ha estructurat la «gran ciutat», massificació monstruosa i engendrament dels més grans problemes que podem esperar nos. Si l'estadística diu que de l'any 1960 al 2000, tindrem un augment de població urbana d'uns 1.500 milions, sembla ser que, en aquest període, la rural sols serà d'uns 1.100 milions, i encara tenint en compte l'aportació dels Estats Units d'Amèrica i d'altres països semblants, on el nivell de vida manté un nombre considerable de granjes i d'altres explotacions agrícoles ben estructurades.

Els «urbanistes», amb equips on hi figuren no sols arquitectes, sinó biòlegs, sicòlegs, enginyers, metges, etc., treballen intensament per tal de trobar solucions a la «massivitat» que, com si fos un cas especial de masoquisme, sembla que l'home hi està abocat. Seria quelcom urgent que tots els governs donessin a aquesta problemàtica un sentit prioritari, puig la salubritat; la longevitat; desviacions de tota tipologia; la natalitat incontrolada; l'alimentació deficient en tots els ordres; la manca d'educació a tots els nivells; etc., són el producte d'una autèntica malaltia col·lectiva. Les explicacions serien molt llargues i poc vàlides per a una gran majoria. Contràriament, viure el problema «trepitjant-lo», és a dir, visitant i participant amb vivència dels barris de barraques que té tota ciutat, —gairebé com un apèndix normal a la seva estructura—, és la millor lliçó de què podríem beneficiar-nos i que hauria de figurar en totes les visites que solem fer a les ciutats, on sols s'ensenyen les grandeses. Un «barri de barraques» és tota una «grandesa», però cal, urgentment, convertir-lo en una «normalitat» digna.

El soroll és, sens dubte, un dels elements «contaminants» més perillosos. El sistema nerviós —rector de l'home— es troba tant interferit que bé podríem definir la gran ciutat —sota aquest aspecte— com una mena de «comunitat de malalts mentals». Potser amb els animals podríem patentitzar aquest efecte: uns elefants que, des d'un paratge tranquil a Tailandia, arribaren al zoo de Londres, situat a

Natura i contra natura

(2)

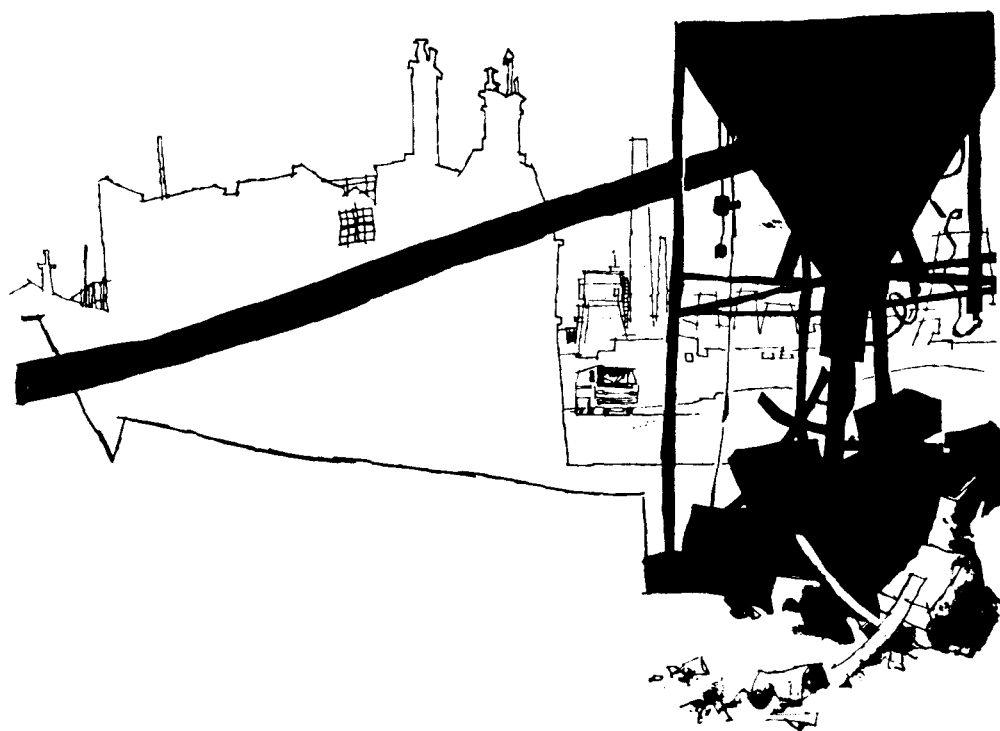
seu habitatacle

prop d'un aeroport, varen haver de posar-los uns protectors d'orella, idèntics, però molt més grans, que els que porten els treballadors que estan en contacte amb els avions, per defensar-se d'aquestes lesions d'orella.

El soroll no és sols un element de molèstia, sinó un factor determinant d'autèntiques afeccions fisiològiques: augment del ritme cardíac i contracció

dels vasos sanguinis; dilatacions de la pupiHa de l'ull; espasmes d'alguns òrgans interns; etc. Sorolls continuats poden portar, fins i tot, a la mort.

Com pot arranjar-se tanta incidència? No és aquest el lloc de poder-ne parlar amb plenitud. Però bé val la pena de fer-ho a nivell i al lloc que pertoca. El nostre futur està lligat a aquesta problemàtica.



Judici de la nostra ciutat i contrada

Les nostres viles, les que havien crescut al redós de Barcelona i les que hi veuen la «capital», sota tants conceptes, eren llocs tranquils on, entre els homes, s'hi filtrava la flaire del ramat d'ovelles, el d'unes vaques plenes de salut, tot acompanyat per la sentor de l'espígol, la farigola i el fonoll que vegetaven en el bosc i pels camins que ens envoltaven.

Els anys —no pas gaires— han passat i aquells cavalls, ben nodrits, de «L'Agència», que feien l'enllaç de mercaderies de l'estació del ferrocarril de

Madrid-Saragossa i Alacant a la de Puigcerdà, se'ns dibuixen com un somni. Moltes de les mateixes terres del nostre Vallès no coneixen ja el cavall. La sotragada de la benzina, en la nostra pituïtària, ens fa arrufar el nas, i els pulmons es ressenten de tantes olors estranyes i perniciosos.

Granollers ja ha passat els guarismes dels trenta mil i aviat passarà els dels quaranta. On arribarà? Les sofisticades «Fires de l'Ascensió» tenien quelcom de veritat: el recull d'una imatge mutant que, començant amb el

«desfile» del bestiar, era ara, quan es van cloure, el de les màquines, amb sols una mostra, merament anecdòtica, d'uns «cavalls treballats».

Ara, el desgavell de Granollers és una veritable malaltia. Tots els carrers, estrets, calculats pel carro i el cavall, estant plens d'automòbils amuntegats, no sent, ni tan sols possible, l'ordenació d'un veritable «aparcament». Els guàrdies municipals —abans «urbanos», com orientadors del ciutadà que han de ser— posen multes a tort i a dret, i l'únic intent «seriós», que amb aquest sentit s'havia començat, projectant un aparcament subterrani, ha quedat congelat esdevenint, allò que la gent anomena: «el segon sot» —el primer fou el que, durant tants anys, va existir al costat de l'esmentat i en la zona anomenada del «Parque» i que és, avui, la «Mutua del Carmen»—.

La política municipal, en el que fa referència a la conservació del medi ambient, creació de parcs públics i llocs d'esbargiment dins la ciutat o els seus encontorns, és d'una pobresa infinita, hom diria que censurable. Quan Granollers no ho necessitava, perquè des de les cases es veia el bosc, tots havíem pogut anar a berenar a la «Font del Ràdium», a la de «Can Carrencà», del «Caragol» o de «Can Ginesta». Avui, que el poder-ne gaudir seria medicina, ja no en tenim pràcticament, cap. Sé molt bé que la contestació és senzilla: si no eren del nostre municipi, com les volem tenir?, o bé, és que la propietat privada no existeix, i el que era tolerància d'uns terratinents havien d'expropiar-ho com a premi de la seva bona voluntat? No són vàlides aquestes raons per la seva puerilitat. L'ajuntament ha de vetllar els interessos dels seus veïns i ha de tenir horitzons d'àmplia visió. El concretar amb els altres estaments municipals uns acords i la compra, l'arrendament o el concert adient amb els propietaris, no devia ser res i legal ni tan difícil, sols volia preocupació i entendre la magnitud transcendental del problema. N'hi ha molts precedents d'aquestes traduccions.

Antoni Jonch i Cusplina

La vista és la que treballa

Al darrer número hem observat la frase «*tarja d'invitació*».

Hi ha moltes persones que quan es refereixen als petits fulls de cartolina de forma rectangular que porten impressos o escrits els noms d'una persona, adreça, títols, càrrecs, etc., la qual es deixa a casa de les persones que hom troba quan les va a visitar, o bé que hom fa passar a algú per anunciar la seva visita, etc.; o també el full de cartolina que porta imprès o escrit un permís, una invitació, una felicitació, etc., o serveix d'etiqueta a una peça de roba etc., utilitzen el mot «*tarja*». I no és correcte. Cal dir *targeta*.

La paraula *tarja*, segons el Diccionari General de la nostra Llengua, només té les tres acepcions següents: a) Escut militar medieval de forma rectangular; b) Placa rectangular o ovalada on hi ha escrit un nom, una indicació; c) Obertura rectangular practicada a la part superior d'una paret o envà, sobre una porta.

També hem de remarcar que al número 0 vam veure-hi l'expressió «la revista és el *medi*», quan, de fet, calia dir: «la revista és el *mitjà*».

Cal tenir en compte que la paraula castellana *medio* té, per a nosaltres, tres significats ben diferents.

Si volem expressar la substància a través de la qual obra una força o bé és transmès un efecte o bé l'element o substància que envolta una cosa, així com la societat o conjunt de costums, d'esdeveniments, etc. entre els quals viu una persona, es produeix un fet, etc., utilitzarem el mot *medi*. Així, direm o escriurem: *l'aire és el medi en el qual vivim; estudiar un personatge històric en el seu medi*.

Quan vulguem significar la meitat o la part d'una cosa que dista igualment dels extrems, de la perifèria, direm o escriurem *mig*. Així, *tres i un mig; agafar un bastó pel mig; érem al mig de la plaça; partir una barra pel mig*, etc. També, en certs casos pot tenir el mot *mig* el significat d'allunyar, apartar algú o alguna cosa que destorba. Així, *treure del mig*.

Ara bé, quan vulguem donar entenedent allò que serveix per a arribar a un fi (com és el cas d'una revista) llavors cal que usem el mot *mitjà*. Així, *emprar algú els mitjans per aconseguir un fi; ho vaig assolir per mitjà d'ell; mitjans de transports; fer-li-ho saber per mitjà d'una carta*, etc. Per tant, la frase correcta, en el cas que hem assenyalat, era *la refista és el mitjà*.

Finalment, hem de dir que el mot *mitjà* també significa igualment lluny dels dos extrems en situació, magnitud, grau, etc. Així, *les regions mitjanes de l'aire; una persona d'una edat mitjana; aquest és el germà mitjà; curs mitjà* (entre l'elemental i el superior); *Edat Mitjana* (entre l'antiga i la moderna), etc.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Subscriuiu-vos-hi!

Llibres

Els Gremis a la Barcelona Medieval de Margarita Tintó i Sala

Edita la Delegació de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, 1978.

Col·lecció «A. Duran i Sanpere», n.º 6.

Total de pàgines, 62. Conté un apèndix amb el detall de Gremis, Oficis que realitza cadascun, Advocació sota la qual s'empara i Capelia on se li ret culte (pàgs. 51 a 58), un mapa de Barcelona on figuren els carrers amb noms d'oficis i 15 il·lustracions distribuïdes al llarg de l'obra.

Des de fa uns anys, la Delegació de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona publica unes col·leccions de petites obres històriques que distribueix gratuïtament a les escoles de la capital. Hi son tractats temes generalment monogràfics com l'Exposició del 1888, el Consell de Cent, el Port i la marina barcelonines al segle XV, etc. També alguna biografia com la de Pau Casals, Gaudí i la del rei Jaume I. Sempre són ben il·lustrats, d'impressió clara i lletres grans. Alguns temes són molt especialitzats i tractats amb autèntica erudició, d'altres en forma més casolana i anecdòtica, però sempre interessant i instructiva.

L'obra que acabem de llegir es deguda a una coneguda concitadana nostra. Com a conservadora del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona està ben al corrent de tota una sèrie de qüestions de les que nosaltres amb prou feines en tenim idea, i que fa bé de divulgar-les, no solament per a joves estudiants sinó també per tota persona amb curiositat i aficionada a la història.

Ens paria dels gremis. Els distingeix de les contraries, associacions benèfiques-religioses, que fins al segle XIII no es converteixen en organitzacions laborals. En el XV, adquireixen una ordenació que ja durarà fins al XVIII. En el dinou, ja superades per una dinàmica laboral ben diferent, quedaran anul·lades. Tanmateix en resten molts records, com els noms de molts carrers, capelles, obres d'art, edificis, etc.

L'autora ens dona tota una indicació de les fonts on es troben les dades que ens va proporcionant i, encara que ja fora dels límits del llibre, també ens parla de l'evolució gremial al llarg de l'Edat Moderna, sempre, però, concretant-ho a Barcelona.

L'obra, editada amb gust, no és solament un intent de divulgació, sinó que és una aportació important al tema. Ens en congratulem com a concitadans de la seva autora, la Margarita Tintó.

Fidel Daumal

Música

Concert de Nadal

El dia vint-i-sis de desembre hi hagué un concert a la Casa de Cultura, presentat per Joventuts Musicals, i amb músics gairebé tots de casa nostra.

La sala estava completament plena de públic, com poques vegades l'hem vista. La nostra preocupació es manté: Familiars i amics o amants de la música? El fet concret, aquesta vegada, és que estava de gom a gom.

A la primera part del concert, actuà M.ª Rosa Vidal, qui amb un nivell de qualitat molt elevat, ens oferí en primer lloc unes «Cançons de carrer» d'Enric Morera, més o menys acompanyada per la guitarra de Núria Cors i Rafael Sala.

Telemann, de qui en Carles Riera ens oferí seguidament un «Air» i una «Bourrés», va resultar ben interpretat. Potser perquè sentim una especial predilecció per la flauta dolça, vam trobar encertada i neta l'execució que el flautista ens oferí.

Un altre cop, M.ª Rosa Vidal ens va demostrar el seu bon fer amb una ària de Haëndel ben lligada amb la flauta dolça, però unes abundoses desencerts per part de la guitarra. Dins de la «Cantata» que seguí, també de Haëndel, hi van haver dues àries deliciosament interpretades per M.ª Rosa Vidal. Molt bé!

La segona part va estar dedicada al Quartet de Guitarras format per Núria Cors, Mercè Figuerola, Josep Marquès i Rafael Sala.

Un vals de Carulli va obrir el foc. I el foc va ser granejat. L'afinació era bastant deficient i el ritme fatigós. Va semblar que el «Petit Romance» de Cariassi anés una mica més bé, però els problemes d'afinació persis-

tien. El concert a quatre de Telemann no ho va arranjat.

Per a salvar aquesta segona part, vàrem tenir ocasió de sentir un altre cop a M.ª Rosa Vidal amb un tema de Haëndel i una «Nana» de Falla, veritables joies de la lírica, molt ben cantades. Però l'acompanyament...

Se'ns feia, la M.ª Rosa Vidal, com un cigne majestuós avançant per les tranquil·les aigües d'un llac, mentre quatre aneguts toixarruts intentaven seguir-la amb les seves guitarres sense aconseguir-ho.

Esperem que, com l'ànec lleig del conte, aviat l'entusiasme i l'esforç d'aquest grup que tot just comença, faci aviat que puguem dir que a la nostra ciutat tenim un dels més bons quartets de guitarres del País. La fusta hi és, falta acabar de polir-la.

Com a bis, la M.ª Rosa ens va cantar i fer cantar Santa Nit, resultant un moment molt emotiu i agradable.

A la tercera part la Coral de Joventuts Musicals ens va oferir la que era la seva segona actuació a Granollers. Catorze homes i vint-i-cinc dones, molt ben conjuntades les seves veus, ens oferiren un programa no pas gens fàcil. Després de la senzill cançó «La truita» de Schubert, el ja més complex Glòria de la Missa Alemana, també de Schubert, i el Hod e Christus de L. Jeltz. La direcció de Josep Subiranas fou eficaç i l'actuació del grup va ser més que correcta.

Tot sortint de la Casa de Cultura, pensàvem que el futur immediat se'ns presenta positiu als melòmans. Tenim un bon reguitzell de músics locals, cors, solistes... Anirem bé!

Però el present està encara una mica verd!

Arian Botey

De la vida estant

Amb una cama no es camina

Encara que tots caminem, la història dels que caminem no ha estat pas per tots la mateixa. Qui ha estat més precoç, qui ha ensopegat més vegades, qui s'ha trencat alguna dent, qui ha escarmentat.

Amb tot, fer els primers passos, és aventura i és esdeveniment. És resultat d'una voluntat vital, mínimament conscient, que venç després d'un seguit d'intents, d'inseguretats i de pors. Cami

lent, ple de progressos petits, certament, però gens insignificants i, tots, tanmateix, definitius.

Qui ha après de caminar, qui s'ha redreçat una vegada, qui ha reeixit posant-se dempeus, no torna a caminar de quatre grapes ni s'arrossega. Fora del cas de força major, naturalment.

Qui se'n recorda, però, del seu primer redreçament?

Jo, ni gota. Qui és conscient, si més

no, de l'impuls que l'ha portat a redreçar-se? Jo, ni poc ni molt. I, com dels primers passos, em plauria ser conscient, també del primer plor, del primer petó, de la primera mirada, del primer somriure, de la primera paraula, del primer pensament.

Fruit d'aprenentatge, tots han estat irreversibles. Encara ho són. Encara camino, encara ploro, encara estimo, encara miro, encara somric encara parlo i encara penso. Res no detura aquest procés. Vet aquí el que tenen d'aventura i d'esdeveniment.

Que, on porta tot això? Més aviat em pregunto d'on ve. Ve de records d'infantesa. En la vida, tot jugant, i a fe que amb veritable fruïció, he anat a peu coix. Ves si n'és de senzill. Fins he competit amb altres, caminant o corrent, si és que d'allò se'n pot dir caminar a córrer massa lluny, és cert, però anàvem. No aguantàvem massa estona, però lluitàvem per durar una mica més que els altres.

Ara, l'anar a peu coix, m'esdevé tot un símbol. Aleshores era joc, passatemps i esplai. No tenia res de definitiu. L'anar a peu coix era provisional, artificios i convingut.

L'anar a peu coix no té res del caminar normal. Tenim dos peus i dues cames, per avançar drets, acompassadament, amb ritme i amb gràcia, amb fermesa i amb equilibri, amb dignitat.

Per què ens obstinem, doncs, a anar a peu coix? Hi anem quan intentem conviure reclamant els propis drets i ignorant els propis deures. Hi anem quan, drets i deures, no s'equilibren.

Caminar exigeix equilibri: a cada dret, un deure; a cada deure, un dret. Altrament, anem a peu coix. Cal redreçar-nos. Cal plantar bé els dos peus a terra i, ara l'un, després l'altre, ara dret, després deure, anar avançant progressivament.

Reclamar només drets o exigir només deures, és un joc que d'innocent no en té res. Tot el que té, ho té de joc baix, brut i injust.

Vet aquí el símbol de l'anar a peu coix: Amb una cama no es camina.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

Sobre la felicitat

Hem llegit aquests dies les curioses observacions d'un professor francès de psicologia, dedicat a estudiar aquest joïós estat d'ànim que coneixem amb el nom de «felicitat». Un estat que no depèn tan sols de la possessió de riqueses, de salut, d'amor, sinó també d'un sentiment indefinible que, no sabem com ni ben bé per què, s'empara de nosaltres en certs moments de la vida.

Aquest savi francès explica el cas d'una noia que durant una setmana se sentia plenament feliç, amb els pensaments més fútils, i l'altra setmana queia en la més profunda tristesa, presa d'una inclinació sobtada a veure-ho tot del color més negre. Com un rellotge, les alternatives duraven sempre una setmana.

Aquesta noia, doncs, estava ben alegre una setmana i del tot trista la següent. Quan sentia la joia, tot anava bé; ella estimava tant la pluja com el sol; les més minces proves d'amistat l'encisaven; si ella pensava en l'amor, es deia: «Quina alegria per a mi!» No s'enfadava mai i els més insignificants pensaments l'encantaven. Però després d'una setmana feliç, tot canviava de fet. El seu esperit es lliurava a la tristesa més pregona, i ja no creia en l'afeció dels uns ni en la felicitat pròpia. Ningú no l'estimava i, naturalment, agreujava la seva situació pel sol fet de pensar-hi tot sovint.

El professor psicòleg no sabia què fer-hi i, sobretot, li calia trobar la causa d'aquestes alternances. Així fou com un dia, ja confós del tot, se li acudí d'analitzar-li la sang. I per aquest singular procediment, li va semblar trobar el motiu d'aquests estranys canvis d'humor, ja que les setmanes enutjoses coincidien sempre amb una baixada dels glòbuls rojos, mentre que les setmanes joïoses s'esqueien sempre en un ostensible augment dels mateixos glòbuls.

Per tant, doncs, donant per bona la descoberta de l'assenyat professor, si alguna vegada us trobeu amb un amic d'aquells que us atabalen amb l'explicació ben detallada de llurs desgràcies personals, més aparents que reals per un joc fatal de la seva imaginació, ja sabeu què aconsellar-li: «Vols creure'm a mi? Fes-te analitzar la sang!»

I si amb aquest estirabot final no aconseguíu un somriure del vostre dissortat amic, tant se val que li digueu un parenostre.

XIXU

Art

Peces de Museu

El Museu de Granollers ha obert les seves portes a les obres que restaven arraconades a un magatzem, pertanyents a l'antic Museu de la vila, i n'ha organitzat una exhibició, de la qual allò que ara s'hi exposa és una primera fase. La mostra seleccionada la formen peces que van des del Neolític fins a les ceràmiques d'en Cumella i els premis Ciutat de Granollers, dels anys 50-60.

Tot i que aquesta mostra té un caràcter representatiu de la comarca, hi ha una sèrie de peces, sobretot prehistòriques i renaixentistes-barroques, que no són d'aquí però que s'exhibeixen perquè formen part del fons de l'antic Museu. Potser la qualitat d'algunes obres sorprendrà l'espectador: veiem talles, quadres i taules dels segles XV-XIX, d'un nivell que no sobrepassa el purament comarcal o provincial, obres totalment menors, fetes per artistes sovint desconeguts, l'interès de

les quals s'ha de mirar a partir del fet de ser patrimoni local i testimoni d'una època. Tanmateix hi ha peces ben interessants, des de les troballes prehistòriques locals fins als premis abans esmentats (Romà Vallès, Iago Pericot, etc.) i les ceràmiques d'en Cumella, passant per vidres i ceràmiques catalanes, monedes, etc.

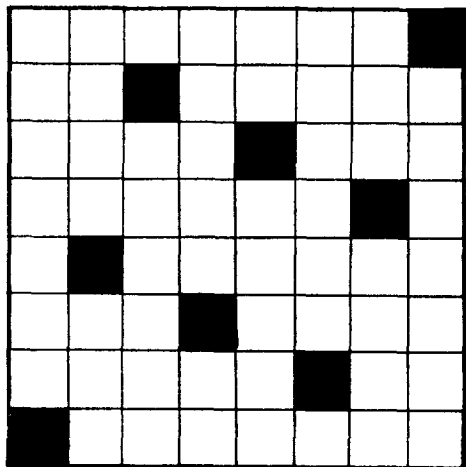
Creiem que aquesta és una mostra interessant, sobretot en l'aspecte de donar a conèixer als ciutadans, el patrimoni de l'antic Museu, que molta gent encara no havia vist. Esperem igualment que es vagin recuperant les peces guardades en «dipòsit» a casa de més de quatre coneguts vilatans.

Cartells de teatre

Una altra exposició, interessant com a document, és la mostra de cartells de teatre anglesos i nordamericans, que ha organitzat el Centre Dramàtic del Vallès Oriental amb

la col·laboració de l'Institut del Teatre de Barcelona, i que forma part d'una política d'exposicions de peces de caràcter teatral, que es repartiran al llarg del curs. Malgrat que la mostra no compta amb grans noms ni amb obres conegudes, és interessant en quant reflexa els sistemes de comunicació en els cartells que anuncien una obra de teatre. Des de grans peces de tela («Florodora») fins a cartells de paper per enganxar a les parets, hi veiem tant influències modernistes molt igualades en quant als trets del dibuix, com regustos totalment eclèctics, tan característics del s. XIX («L'esclava grega» amb un decorat i unes formes pseudo-egípcies); fins i tot hi ha un cartell que parteix d'un disseny d'A. Mucha. No hi ha grans obres mestres però creiem que és prou interessant com a document d'un tipus de comunicació (o publicitat, si voleu) d'un moment determinat que el situem en el traspàs s. XIX-XX.

Manuel Clot



HORIZONTALS

1. Dit del nombre que representa el mateix valor si s'inverteix l'ordre de les xifres. — 2. Interjecció. Repartir les cartes als jugadors. — 3. Que té els llavis superiors més sortits que els inferiors. Fúria irlandesa. — 4. Fer trons i espetecs. Consonant. — 5. Una altra consonant. Que té límit (fem.). — 6. Repetició d'un so reflectit. En fer-se nit. — Al revés, àvies. Vocal repetida. — 8. Mancs.

VERTICALS

1. Insignies de gran dignitat. — 2. Al revés, que té molts diners, (fem.). Al revés, vedell. — 3. Consonant. Estufada, satisfeta. — 4. Que té les qualitats necessàries. Al revés, símbol del sodi. — 5. Meitat de coco. Que no és nou o recent. — 6. Ajuntaria dues coses per formar un tot. Preposició. — 7. Afluent del Danubi. Tir d'arma de foc. — 8. Conjunt de rams (plu.).

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Japonès. — 2. uD. Besuc. — 3. miaR. Pau. — 4. Bonica. C. — 5. E. Saliva. — 6. raE. ASAN. — 7. taloV. Ny. — 8. Amnèsia.

V.: 1. Jumbert. — 2. àdiO. AAA. — 3. P. Anselm. — 4. Obria. On. — 5. He. Clavé. — 6. Espais. S. — 7. Sua. Nani. — 8. Cucanya.



Plaça Gran

Publicació
Granollerina

el setmanari que tothom llegirà

Venda de Pisos

situació cèntrica

Carrer Indústria cantonada Av. General Mola

4 habitacions, cuina, menjador-estar,
bany, rebedor, terrassa i parking

Informes: Telèfon 870 01 54 o a la mateixa obra

LLIBRES
de Regal
Infantils
Feministes
Ecologistes

LA GRALLA **TÈCNIC**
GRALLA

PAPERERIA
Letraset
Taules Dibuix
Compasos
Caixes de Pintures

Museu, 9 - tel. 8702182 GRANOLLERS St. Jaume, 50 - tel. 8709704

Regueiro: Una tragèdia

(1) **Presentació.** Era una vegada un home que invertia els seus diners en pel·lícules. Es deia José Frade i havia produït spaghetti-westerns, landades i bajanades a dojo. Però un dia deuria pensar: —Bé, ara vull passar a la Història i faré pel·lícules de prestigi. Va conservar el mateix nom de José Frade P.C. (de Produccions Cinematogràfiques, que el vailet no era comunista), va crear una distribuïdora anomenada J. F. Films (us imagineu què volien dir les inicials?) i va començar la tria de directors que permetrien posar el seu nom en lletres d'or a qualsevol manual (o Història o el que fos) de cinematografia.

I va triar al Pedro Olea (un «tio» de Bilbao que prometia molt), al Jaume Camino i al Jordi Grau (uns xicots de la finada Escola de Barcelona) i es recordà d'un home que provenia del nou cinema espanyol dels anys seixanta: **Francisco Regueiro**, Paco per als amics.

En Regueiro era, i és, un director maleït perquè no havia pogut posar un Querejeta a la seva vida (un incís: recordareu que en Querejeta és el «big boss» d'un clan que fa pel·lícules molt cultes i festivaleres). Ja ho diu en Paco: «Jo no he pogut portar mai un equip tècnic continuat. (...) Quasi sempre he portat un operador distint i en certa mesura me'ls imposen: o sia que no he pogut fer un treball molt homologable entre una sèrie de gent de l'equip precisament per això. I no sols jo, sinó molta gent. Una continuï-

tat que no crec que es pugui tenir, salvant en Saura.»

(2) **Nus.** «Las bodas de Blanca» (1975) és la darrera pel·lícula d'en Paco Regueiro. Història planera (de pla, «meseta»), trista, amb marits impotents, marits sord-muts, ties monges, mares frustades per no ser-ho, etc.

Cinema irreal, absurd si voleu, visceral i bitxo rar en una cinematografia tan poc sorprenent com la nostra. Per desfer aquest nus, recomanable anar a veure-la.

(3) **Desenllaç.** En Frade en va tenir prou amb un film d'en Paco. Aquest no ha rodat més des de l'any 75. Dues pel·lícules tan estimables com aquesta i l'anterior «Duerme, duerme mi amor» (1974) no han estat un èxit de públic i la indústria no perdona. En Regueiro continua amb personatges en busca de productor.

(4) **Epíleg** com acotació al marge. «Las bodas de Blanca» estava inclosa a la llista de films no estrenats publicada al número vuit de PLAÇA GRAN. I com intuïa llavors, el film s'estrena d'amagat en el Mundial com a complement d'una pel·lícula essa (òndia! i a més és del Max Piques, un dels primers cineastes francesos i «cochons»). Per cert, l'anterior film ja citat del cineasta planer tampoc no s'ha estrenat a Granollers. Oi que podria tornar a preguntar per a quan?

Lluís Bauxell

Policlínica del Vallès

ha decidit d'acord amb les normes sanitàries actuals, suprimir les visites del matí i limitar el número de les mateixes.

Queda l'Horari a dies laborables:
Visites de 4 a 7 de la tarda.

Els dies festius seran permeses:
d'11 a 1 i de 4 a 7 i solament per a DUES PERSONES per malalt, per aquest motiu es proveirà a INFORMACIO del corresponent PASE.

Un PASE DIFERENT, serà donat a la persona que, per la gravetat o altra causa quedí com acompanyant de l'internat.

QUEDA TERMINANTMENT PROHIBIDA L'ENTRADA ALS NENS MENORS DE DEU ANYS.

LA DIRECCIÓ



illa sports

Generalíssim, 165
Telèfon 870 16 34
GRANOLLERS

Garatge PEDRO

Carburació
Alineat de direccions

Passeig de la Muntanya, 22 - Telèfon 870 09 91 - GRANOLLERS

Agenda

Cinema

ASTORIA

¿Arde París?

Documental Color

MAJESTIC

Dos misioneros

Se venden incendios

MUNDIAL

Club privado

Las bodas de Blanca

PRINCIPAL

Novecento (1900) 2.º Part

SALA SANT ESTEVE - club infantil

El armario del tiempo
(Mortadelo y Filemón)

Exposicions

Museu de Granollers

Cartells anglesos i nordamericans
Exhibició Peces del Museu
Matí, de 11 a 2 - Tarda, 6,30 a 8,30

Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya
Armand Muntés, pintures a l'oli
Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

A B, Galeria d'Art
Sala A - Pop-Art a Catalunya
Sala B - Serret, pintures
Matí de 11 a 2 Tarda de 6,30 a 9,30

Sala Caixa Laietana
Carmelo Ibarqüengoitia
Olis, aquarel·les, dibuixos
Horari feiner de 7 a 9
i festiu de 12 a 2 i de 7 a 9

Caixa d'Estalvis de Sabadell
Alicia Ornedes, olis
Feiners: 7 a 9 tarda
Festius: 12 a 2 i 6 a 9 tarda

Futbol

Diumenge, 14

Camp C. D. Granollers

A les 9 - Alevins

Granollers A - Canovelles

A les 10 - Infantil

Granollers - Trajana

A les 11,45 - Jovenils

Granollers - Rubí

Bàsquet

Matí, a les 12,15

Granollers Areslux - Joventut

Aquí hi ha un premi

Números premiats

42158 A

27667 F

05943 F



Pot ser el vostre.

Del

19 de desembre

al

6 de gener

podeu guanyar milers de premis tot coneixent

"Granollers i els seus voltants"

Si sou una persona afortunada i teniu bones mans podeu passar un cap de setmana a París... tots dos sols!

Demaneu les vostres butlletes on vegeu el distintiu UBG. En comprar als establiments de la Unió de Botiguers de Granollers tindreu la possibilitat d'obtenir uns atractius premis immediats. Totes les butlletes tenen premi. Rasqueu la vostra butlleta i bescanvieu-la tot seguit!. Fins al 12 de gener podeu passar a recollir els premis per les oficines del Banc Industrial del Mediterrani a Granollers. Les regles de joc les té dipositades un Notari.

Quan recolliu la vostra butlleta assegureu-vos la bona sort. Aquest són alguns dels premis més "recomanables":

Un viatge a París per a dues persones.

o butlletes UBG, premis immediats amb 5, 10, 15 i 20 butlletes

o un televisor TELEFUNKEN PALCOLOR

o una nevera SUPER SER

o un rellotge SEIKO

o una ploma i un bolígraf PARKER xapats en or

o un parell de sabates KICKERS a escollir

Sabem que us agradaria molt fer una passejada pel Sena.

Si acompanyeu el vostre fill a conèixer "Granollers i els seus voltants" és ben possible que hàgiu de preparar les maletes.

Als establiments UBG us n'informaran més àmpliament.

Bon Voyage.